de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 20 — 16 MEI 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DOKTERSVISITE!

DE TOVERDRANK

DOOR ROOSJE

Ton Merckens was de koning te rijk en tegelijkertijd doodsbenauwd. Hij was blij, omdat hij was aangewezen om rechtshalf in het schoolelftal te spelen, hetgeen een bijzondere eer was, omdat hij pas twaalf jaar was en de andere spelers allemaal al dertien of veertien jaar waren. Hij was echter ook bang, daar hij zijn eerste wedstrijd zou moeten spelen tegen het sterke elftal van de Mulo-school. Het was een zeer belangrijke wedstrijd en juist dát maakte Ton zo zenuwachtig als een juffershondje. Hij stelde zich de hele dag de meest verschrikkelijke dingen voor. De linksbuiten van de tegenpartij was natuurlijk veel beter dan hij, zodat hij hem geen enkele maal de bal zou kunnen afnemen. Hij zou steeds slecht plaatsen, de bal elke keer nutteloos over de zijlijn trappen, verkeerd ingooien en, o, lieve help! hij zou misschien wel in zijn eigen doel schieten.

Naarmate de datum van de wedstrijd naderde, werd Ton stiller en op de avond voor de grote dag kon hij geen hap eten door zijn keel krijgen. Mevrouw Merckens schudde bezorgd haar hoofd, maar mijnheer Merckens zei, dat zij zich niet ongerust hoefde te maken, omdat hij wel wist wat er aan scheelde en hij wel zou zorgen, dat het in orde kwam.

Ton keek bij die woorden verrast op en zijn vader knikte hem lachend toe.

„Ja," zei mijnheer Merckens, „ik weet al een paar dagen wat er aan hapert en ik zal je helpen. Zodra wij klaar zijn met eten, gaan wij samen naar mijn werkkamer en daar zal ik er voor zorgen, dat jij morgen de beste speler van het veld bent. Want je maakt je toch ongerust over die wedstrijd, niet?"

Ton knikte blozend en vroeg zich in stilte af, hoe zijn vader er voor zou kunnen zorgen, dat hij de eer van de school morgen naar behoren zou verdedigen door goed te voetballen. Zijn nieuwsgierigheid was geprikkeld en zonder protesteren at hij alles op wat zijn moeder op zijn bord schoof.

Toen Ton een kwartier later met zijn vader in diens werkkamer kwam, wees mijnheer Merckens hem een stoel aan en liep zelf naar zijn bureau. Uit een van de laden haalde hij een klein, stoffig flesje, waarop een met lak verzegelde kurk zat. Met dit flesje in zijn hand ging hij tegenover Ton zitten.

„Je weet," zei hij, „dat mijn grootvader een beroemd apotheker en een groot geleerde was, aan wie de wetenschap veel heeft te danken. Ik heb je echter nooit verteld, dat hij vlak voor zijn dood een drank heeft samengesteld, die wonderlijke eigenschappen bezit. De man, die deze drank inneemt, wordt gedurende enkele uren veel sterker, leniger en vlugger dan hij ooit is geweest. Al zijn lichamelijke eigenschappen worden er ontzaglijk door versterkt en ook wordt zijn geest er op een verbazingwekkende manier door verhelderd. Iemand, die helemaal niet kan tennissen, leert door die drank ook niet tennissen, omdat hij dat nu eenmaal niet kan. Als hij echter een beetje kan tennissen en dan deze drank inneemt, is hij op een tennisveld praktisch niet te verslaan, zelfs niet door de grootste kampioenen."

„Het klinkt haast ongelofelijk," zei Ton gespannen.

„Wacht maar af," zei mijnheer Merckens. „Je zult het zelf ondervinden. Het is jammer, dat je overgrootvader het geheim van deze drank met zich mee in het graf heeft genomen. Dit is het enige flesje, dat er nog van bestaat en je begrijpt wel, dat ik er zuinig mee omga. Er zijn mensen, die voor dit flesje honderdduizend gulden zouden willen betalen, maar overgrootvader heeft nadrukkelijk bepaald, dat alleen leden van onze familie deze drank mogen gebruiken. Welnu, jij behoort tot de familie en daarom zal ik er jou een paar druppels van geven. Voordat je morgen naar het voetbalveld gaat, laat ik je er een paar druppels van innemen — zij zullen er voor zorgen, dat je die wedstrijd desnoods alleen kunt winnen!"

„Maar, eh," zei Ton aarzelend, „maar, eh, vindt u die wedstrijd eigenlijk wel belangrijk genoeg om er die kostbare drank voor te gebruiken?"

„Ja," zei mijnheer Merckens. „Als die wedstrijd belangrijk genoeg is om jou uit je evenwicht te brengen, dan is hij ook belangrijk genoeg om er deze drank voor te gebruiken!"

Ik ben inderdaad niet zo zenuwachtig als ik had verwacht, dacht Ton, toen hij de volgende dag met de anderen het veld opliep en werd toegejuicht door de supporters van zijn school. Er stonden honderden mensen langs het lijntje, maar Ton voelde zich toch tamelijk rustig en hij raakte zelfs niet van de wijs toen hij zag, dat de linksbuiten van de tegenpartij bijna tweemaal zo groot was als hijzelf.

Even later werd er afgetrapt en was het spel begonnen. Na ongeveer vijf minuten spelen kwam de bal bij Ton terecht. Hij maakte hem direct „dood" onder zijn voet, passeerde een tegenstander en gaf toen feilloos af aan zijn middenvoor. Een applausje beloonde hem en plotseling voelde hij zijn krachten ver-

dubbelen. De toverdrank werkt! juichte het in hem. En van dat moment af was hij de beste man van het veld. De Mulo-jongens waren veel sterker, maar het leek wel of zij Ton overal tegenkwamen. Hij schoot, kopte, dribbelde en maakte schijnbewegingen dat het een lieve lust was. De overmacht was echter te groot, steeds opnieuw verschenen de Mulo-jongens voor het doel en tien minuten voor het einde maakte hun middenvoor met een keihard schot de eerste goal.

Eén-nul voor de Mulo! De spelers en de supporters van de school van Ton waren diep onder de indruk. Het leek onmogelijk deze achterstand nog in te halen. Een beetje lusteloos trapten de middenvoor en de linksbinnen af en direct schoot de Mulo-spil de bal weer terug — vlak voor de voeten van Ton, die er wel raad mee wist. Hij schoot als een schaduw weg en het leek wel of de bal aan zijn schoenen zat vastgekleefd. En „Vooruit, Ton, alléén!" gilde plotseling een stem over het veld. En Ton deed het alleen! Hij rende als een hazewind op het doel af; de keeper maakte een wanhopige beweging en boem!! Met een fenomenaal schot had Ton de bal in de linkerbovenhoek gekanjerd.

Eén-één! De stand was gelijk. Het publiek juichte en Ton's medespelers sloegen hem daverend op zijn schouders. „Nog even volhouden!" riepen zij elkaar toe en die aansporing hadden zij ook wel nodig, want de Mulo-jongens drongen direct na de aftrap sterk op. Ton kreeg de bal echter te pakken en speelde hem naar zijn rechtsbuiten, die hem meteen naar hem terugtrapte. Met een handige beweging passeerde hij de spil van de Mulo en plotseling golfde toen de kreet „T-O-N-. Ton!!" over het veld. Hierdoor aangespoord gleed Ton als een schaduw langs de lijn. De supporters werden bijna wild van opwinding, maar Ton hoorde of zag niets meer. Vlak bij het vijandelijke doel loste hij een schot en — goal!! De bal lag achter de keeper voordat hij het wist.

De Mulo-jongens kregen geen kans meer om nog gelijk spel te maken, want bijna direct nadat Ton's club de leiding had genomen blies de scheidsrechter op zijn fluitje voor het einde. De spelers van de school van Ton maakten een luchtsprong van plezier en hun supporters kwamen juichend het veld oprennen.

Zingend kwam Ton thuis en zingend liep hij naar de keuken, waar zijn moeder bezig was met eten koken. Zij legde haar werk neer om hem te feliciteren en luisterde vol aandacht naar zijn opgewonden verslag. „Dus jij hebt allebei de goals gemaakt!" riep zij verrast uit, toen hij eindelijk klaar was. „Vooruit, dat moet je aan vader gaan vertellen. Hij is boven!"

Ton rende de trap op en kwam half vallende de werkkamer van zijn vader binnen. „Vader!" juichte hij, „de toverdrank heeft geholpen! Ik heb twee goals gemaakt en verder heb ik ook goed gespeeld en zij hebben mij op hun schouders van het veld gedragen!"

Terwijl mijnheer Merckens glimlachend luisterde, gaf Ton voor de tweede maal in geuren en kleuren een verslag van de grote wedstrijd. „Vindt u het niet geweldig?" vroeg hij, toen hij eindelijk klaar was. „En dat kwam nu allemaal door een paar druppeltjes van die geheimzinnige vloeistof. Het is werkelijk een toverdrank! Jammer, dat u er nog maar zo'n beetje van hebt. Ik wou, dat wij de samenstelling er van kenden!"

„O, die ken ik wel," sei mijnheer Merckens onbewogen. „Het is gewoon water met een paar druppels limonade en een beetje zout."

Even was Ton met stomheid geslagen, maar toen begon hij te lachen. „Ik dacht werkelijk even, dat u het meende," grinnikte hij.

„Ik meen het ook," zei zijn vader. „Die toverdrank is niets anders dan water met een beetje limonade en een klontje zout."

„Ja, maar ik voelde de uitwerking van die druppels toch!" riep Ton.

Mijnheer Merckens schudde zijn hoofd. „Nee," zei hij, „dat voelde je niet, want die drank kan geen uitwerking hebben gehad. Luister nu eens goed: ik heb je die drank alleen laten innemen om je een beetje zelfvertrouwen te geven. Jij gelóófde, dat die drank je zou helpen, en daardoor had je geen last meer van je zenuwen. In werkelijkheid hielpen dat water, die limonade en dat zout natuurlijk helemaal niet. Jij voetbalde vandaag alleen maar goed, omdat je bijzonder goed kúnt voetballen en je niet aan jezelf twijfelde. Jij zult altijd goed kunnen voetballen — als je maar vertrouwen in jezelf hebt. Ditmaal had je dat niet en daarom heb ik het je gegeven door die zogenaamde toverdrank."

„Dat wil dus zeggen, dat je alles...." begon Ton.

„Ja," onderbrak zijn vader hem, „als je vertrouwen hebt in jezelf, kun je alles beter dan wanneer je aan jezelf twijfelt. Onthoud dat voor je hele leven, dan zul je nooit een toverdrank nodig hebben."

Wasdag

Het is vandaag weer Zaterdag,
Dus Toontje gaat in bad;
En dat is ied're week opnieuw
Een vreselijk gespat.

Hij kijkt eens of hij zwemmen kan,
Hij slaat met arm en been,
En na een poosje ziet hij niets
dan water om zich heen.

Maar dan komt moeder met de zeep
En is de pret gedaan.
Want moeder zal nu eerst eens flink
Toon aan het boenen gaan.

En is de waspartij voorbij
Dan moet Toon vlug naar bed;
Maar éérst heeft moeder nog voor hem
Iets lekkers neergezet:

Een stukje van de appelkoek,
En nog niet eens zo klein;
Terwijl hij langzaam eet, denkt Toon:
't Is morgen Zondag! fijn!....

A. R.-M.

Leerrijke Lessen

DE TWEE MUILEZELS

Er waren eens twee ezels, die naast elkaar voortliepen over de stoffige wegen van het land.

De ene ezel was zwaar beladen met zakken zand en allerlei andere vrij waardeloze dingen, terwijl de andere gebukt ging onder dikke zakken geld en grote kostbaarheden.

Dat waren dus een zand- en een geldezel.

De zandezel vond het erg droevig, dat hij zo'n zware last moest torsen, die bovendien geen waarde had in zijn ogen, terwijl de geldezel zijn last haast niet voelde, omdat hij er zo trots op was, dat hij waardevolle dingen mocht dragen.

„Je ziet wel," zei hij tot zijn makker, „dat ik van veel voornamer afkomst ben dan jij. Er moet edel bloed door mijn aderen stromen, anders had mijn meester mij zeker niet uitgezocht om zijn rijkdom te dragen."

De zandezel zuchtte maar en zei niets.

Een eind verder echter werden ze overvallen door een stel rovers, die op beide ezels toesprongen.

„Hier," riep de ene rover, „hier, die ezel moeten we hebben. Laat die andere gerust lopen. Die draagt alleen maar zand en andere prullen. Deze hier heeft het goud en zilver. Kom, help hem doodknuppelen, voordat hij kans ziet te ontsnappen."

Zo gebeurde het, dat de arme zandezel veilig zijn weg kon vervolgen en niet eens een schrammetje opliep, terwijl de trotse geldezel er zijn leven bij inschoot.

Ja, toen schrok de zandezel toch wel even. Hij voelde de last op zijn rug haast niet meer, zo blij was hij. Toch maar goed, dacht hij, dat ik maar 'n eenvoudige zandezel ben, die weinig waarde heeft in de ogen der mensen. Wat heeft die arme geldezel nu aan dat goud en zilver, nu dat hem het leven heeft gekost?

Zo was het. Hoe hoger men klimt, hoe meer gevaar men loopt. Hoe groter ook de verantwoordelijkheid, die men draagt, en hoe groter de plichten, die men op zijn schouders krijgt. Men moet daar niet trots op gaan, maar verbeten die plicht nakomen en die verantwoordelijkheid aanvaarden. Hoeveel moeite het soms ook moge kosten.

ONZE WONDERE WERELD

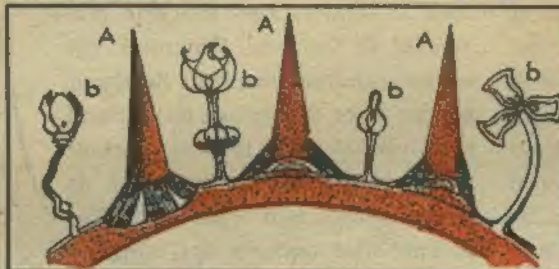
ZEEËGELS

DEZE DIEREN DANKEN HUN NAAM AAN HET FEIT, DAT HUN KOGELVORMIG LICHAAM MEESTAL BEDEKT IS MET SCHERPE STEKELS.

DE EETBARE ZEE-EGEL HEEFT ONDER ZIJN STEKELS EEN AANTAL KALKPLAATJES (VOOR LINKERKANT VAN HET LICHAAM ZIE ONDER) DIE GERANGSCHIKT ZIJN IN RIJTJES.

PANTSER VAN EEN ZEEËGEL, MET DRIE STEKELS (A) EN DRIEDELIGE TANGETJES (B) OP KALKSTENGELS. DAT ZIJN GRIJP- EN VANGWERKTUIGEN.

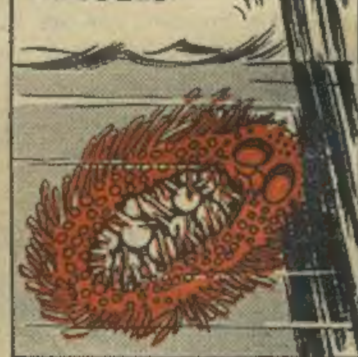

DOORSNEE VAN EEN ZEEËGEL

POURTALESIA'S ZIJN ONREGELMATIG GEBOUWDE EGELS, DIE MEN OP GROTE DIEPTE VINDT IN DE OCEAAN. ZE HEBBEN SOMS DE VORM VAN EEN FLES.

DIT IS EEN ZEEËGEL UIT DE ZUIDELIJKE IJSZEEËN. DE OUDEN DRAGEN HUN JONGEN MEE IN EEN SOORT BORSTZAKJE. TUSSEN DE STEKELS VINDT MEN KLEINE MOSSELS.

DE HARTEGEL VINDT MEN SOMS AAN ONZE KUSTEN. HIJ IS BEDEKT MET WITGELE STEKELTJES. IN GROOTTE EN KLEUR LIJKT HIJ OP EEN KLEINE WITTE MUIS.

HOMMELS

Diefstal met inbraak

Het kan je in de voorjaarsmaanden overkomen, dat je in de tuin een dikke hommel druk heen en weer ziet vliegen. Het beestje heeft helemaal geen aandacht voor de bloemen, die dan overigens ook nog maar schaars bloeien, en het zoekt en vliegt maar steeds in het rond op een bleekje of een ander stukje grasland.

Het is een hommel, die een goed plekje zoekt om een nestje te maken. Een paar dagen geleden is het insect uit de grond gekropen. In verstijfde toestand is het de winter overgebleven en in de lente komt het weer voor de dag. Zijn nest is in de aanvang maar een klein gangetje. Hierin wordt dan een klein beetje stuifmeel gebracht, waarop een paar eitjes worden gelegd. De larven, die uit deze eitjes na een paar dagen reeds worden geboren, voeden zich met dit stuifmeel. Daarna spinnen zij zich in en na een veertien dagen komen uit de poppen dan de volledige insecten weer te voorschijn. Op hun beurt kunnen deze jonge hommels ook weer uitvliegen om stuifmeel en nectar te halen. De hommel, die we in de lente opmerkten, blijft nu in het nest. Het was de hommelkoningin, die zich voortaan alleen met eierenleggen bezighoudt, net zoals dit het geval is bij de koningin van de wespen en bijen.

Nu breidt het hommelnest zich veel sterker uit en het bestaat spoedig al uit enige honderden leden.

De uitvliegende hommels houden er heel rare gewoonten op na.

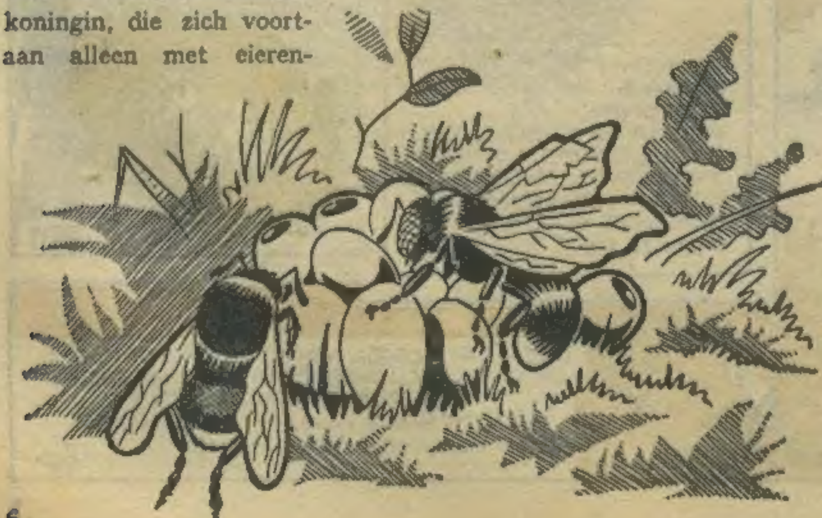
Dikwijls bezoeken ze bloemen met lange sporen, zoals bijvoorbeeld de gele brem en de zogenaamde phlox, die ook wel in tuinen groeit.

Een bij blijft van dergelijke bloemen af, omdat zijn tongetje eenvoudig te kort is. Hommels zijn echter „slimme" insecten. Ze plegen zonder meer diefstal, en wel diefstal met inbraak. Die inbraak bestaat in het bijten van een gaatje in de lange spoor van een dergelijke bloem. Hier onderin ligt namelijk de nectar en via het gaatje kan de nectar nu uit de bloem worden gezogen.

De bloemen schieten overigens met dit bezoek weinig op.

Als een bloem op de gewone wijze door een of ander insect wordt bezocht, wordt heel dikwijls meteen de bestuiving tot stand gebracht. Bij het bevliegen geraakt het insectenlichaam geheel bepoederd met stuifmeel en allicht komen er dan enkele van die stuifmeelkorreltjes op de stempel. Hiermee is de bestuiving tot stand gebracht. De hommel bewerkt echter bij haar inbraak deze bestuiving niet, doordat zij noch met de meeldraden, noch met de stempel in aanraking komt.

Deze gevallen van inbraak kun je ook waarnemen bij de Oostindische kers, bij de ridderspoor, de monnikskap en nog andere bloemen. Geef er maar eens acht op. Altijd zie je dan een gaatje in de lange spoor.

Weet je wat de bijen bijvoorbeeld wel doen? Ze likken wel honing uit de bloemen door dergelijke gaatjes, als de hommels die eerst hebben gemaakt. Ook dat is feitelijk jammer, want ook in die gevallen wordt geen bestuiving tot stand gebracht.

Evenals de bijen en wespen bezitten de hommels een angel. Ze steken echter niet zo gauw.

Natuurlijk willen ze niet worden geplaagd en je moet van hun nesten afblijven. *J. v. d. B.*

WAT ZEGT MIJN NAAM?

TIJL

In de schoolbibliotheek, die door Harry keurig werd verzorgd, bevond zich ook een boekje over Tijl Uilenspiegel. en de meeste kinderen uit de klas van meester Dierx hadden een vrolijk uurtje beleefd bij het lezen van de snakerijen en de schelmerijen van deze Nederduitse volksheld, die al zes eeuwen lang jong en oud in alle Westeuropese landen heeft vermaakt.

Gonda had het boekje nu ook gelezen en ze vroeg aan meester Dierx of Tijl een echte naam was, of dat hij door de schrijver van het boek zo maar was verzonnen, zodat hij dan geen betekenis had.

„Tijl is heus een echte naam," antwoordde meester Dierx, „en als degene, die voor Uilenspiegel de voornaam Tijl heeft bedacht, precies heeft geweten, wat Tijl betekent, nu, dan kon hij moeilijk voor de rekel een betere naam hebben gekozen. Men zou namelijk de naam Tijl best door „kwajongen", „ondeugd" kunnen vertalen.

De naam Tijl is afkomstig van de oud-Germaanse naamstam dil, oud-Hoogduits tilôn, wat verwoesten, stukmaken, afbreken betekent. Echt kwajongenswerk dus. En wat heeft Tijl Uilenspiegel met zijn deugnieterijen eigenlijk anders gedaan? Hij kon nooit in het gareel lopen; hij was altijd tegen de draad in; hij moest altijd anders doen dan een normaal mens pleegt te doen. Daarmee kan men wel eens een keer lachen, maar begrijpt dit wel, kinderen: als men iets wil bereiken, dan moet men niet altijd anders willen dan de anderen, dan moet men te juister tijd wél in het gareel weten te lopen, dan moet men met anderen samenwerken. Alleen op die manier bouwt men op.

Nee, Tijl Uilenspiegel is geen voorbeeld ter navolging, in zijn daden niet en ook niet in zijn naam."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

De dood van ros Beyaert

Inderdaad, ze kwamen op tijd om Reynout en zijn broers te ontzetten. De mannen van keizer Karel leden een verpletterende nederlaag en weldra reden Reynout's mannen en hijzelf weer triomfantelijk naar Montalbaen terug. Maar daarmee was het niet afgelopen, want Karel ging het kasteel voor de tweede maal belegeren. Reynout begon al dat geharrewar moe te worden en trok zich stiekem terug met zijn broers op een ander kasteel. Maar Karel kwam er achter en belegerde ook die veste. Vrouw Aye smeekte Karel toch eindelijk vrede te maken en de keizer willigde het verzoek in op voorwaarde, dat Beyaert aan hem zou worden uitgeleverd.

Ten koste van het edele ros, dat hun zo vaak het leven had gered, kochten die edele ridders dus de vrede.

Hand aan hand kwamen zij, het paard leidende, voor de keizer, die hen in genade aannam. Het arme dier moest boeten voor hen allen. Het water zou zijn graf worden. Ofschoon bezwaard met twee, later met zes molenstenen, kwam Beyaert toch telkens weer boven en zwom, zodra hij zijn meester zag, telkens naar hem toe; niet voordat Reynout zich had verwijderd en men tien molenstenen aan Beyaert had vastgemaakt, kwam er een einde aan het leven van het paard, dat, volgens de legende, nog lang als spook in de Ardennen bleef ronddwalen.

Reynout zelf was gebroken en leidde een zwervend bestaan. Hij begon boete te doen voor de moord op Lodewijk en ging zijn brood in den vreemde verdienen als eenvoudig werkman. Hij ging meebouwen aan de dom van Keulen en hij werkte zo ontzettend hard en voor een zo karig loon, dat hij de naijver van de andere werklui opwekte en dezen een samenzwering op touw zetten om zich van die lastige „Pieterman", zoals ze hem noemden, te ontdoen.

(Slot volgt)

BAS EN BES

Bas en Bes weten, dat Stekel hen op de hielen zit. Terwijl ze op een spoorbrug overleggen waarheen ze zullen gaan, zien ze een klein meisje op de berm van de spoorlijn spelen.

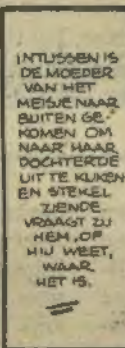

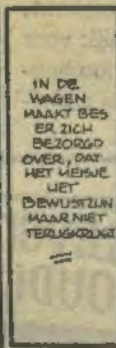

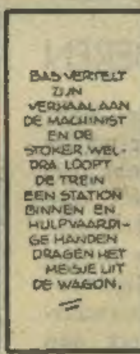

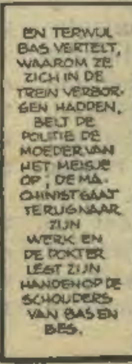

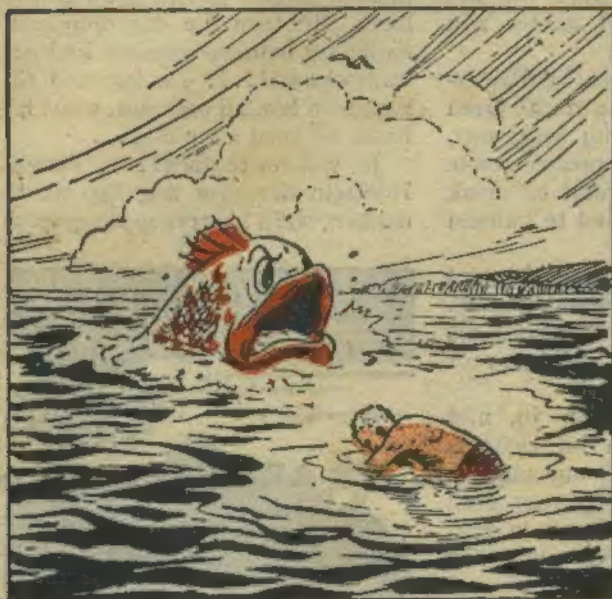

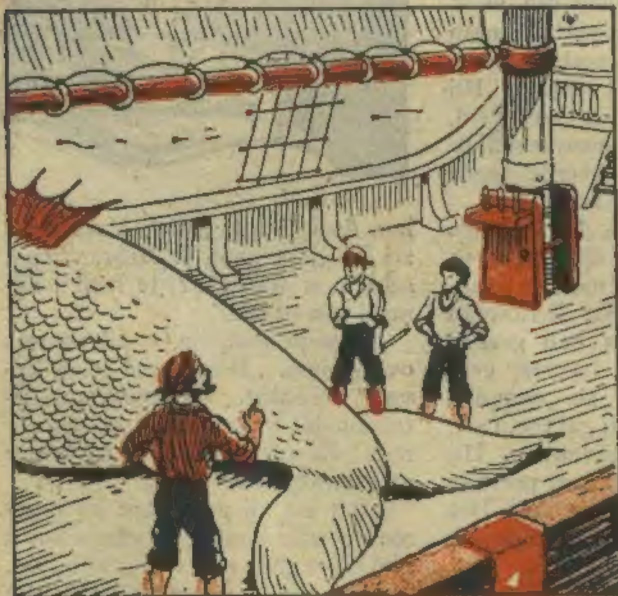
De wonderlijke avonturen van BARON VAN MUNCHHAUSEN

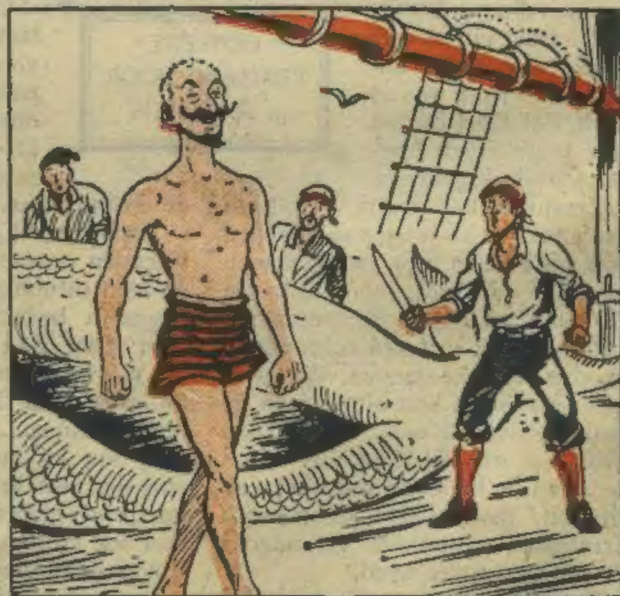
21. De baron vertelde, dat het schip van de walvis bevrijd werd, toen de ankerketting brak. Daarop verhaalde hij zijn vrienden een avontuur, dat hem in de Middellandse Zee overkomen was. Hij was aan het zwemmen in de buurt van Marseille, toen er een enorme vis, met de bek wijdopen, op hem afkwam. Ontsnappen was onmogelijk, hij maakte zich zo klein als hij kon en belandde zo in de maag van de vis.

22. „Ik vermoedde," aldus de baron, „dat de vis me graag kwijt zou zijn, als ik het hem lastig maakte. Ik had ruimte in overvloed en speelde al mijn troeven uit, zoals buitelen, hossen, huppelen en springen, maar niets scheen hem zozeer te hinderen als de vlugge beweging van mijn voeten bij het dansen van de horlepijp. Hij rolde maar aldoor rond en stond soms zelfs helemaal rechtop in het water.

23. Dat was mijn geluk, want zo werd het ondier opgemerkt door de bemanning van een Italiaans vaartuig, die het harpoeneerde. Toen het aan boord was, hoorde ik de bemanning er over praten, hoe zij de vis zouden snijden om de meeste olie te bemachtigen. Ik verstond Italiaans en ik was bang, dat zij mij met hun messen en bijlen zouden verwonden, dus bleef ik zoveel mogelijk in het midden van het beest."

24. Toen de bemanning de vis opensneed, begon de baron luidkeels te roepen. De Italianen stonden verbaasd, toen ze een menselijke stem hoorden, en nog meer, toen ze hem uit de vis zagen stappen. „Ze waren eenvoudig met stomheid geslagen," zei de baron. „Nadat ik de inwendige mens wat had versterkt, sprong ik weer in zee en zwom naar mijn kleren, die nog netjes op het strand lagen."

TOCH EERLIJK

Errahman had een winkel in reukwaren in de grote stad Bagdad. De waren, die hij verkocht, werden vervaardigd volgens een recept, dat een familiegeheim was en steeds van vader op zoon was overgegaan. Ze waren van buitengewoon goede kwaliteit en de voornaamste burgers van Bagdad wilden geen andere hebben dan die van Errahman. Ook uit andere plaatsen kwamen kopers en de zaak was zó druk, dat dikwijls niet alle bestellingen konden worden uitgevoerd.

OOSTERS VERHAAL DOOR J. TOEBOSCH

Errahman had in zijn winkel een bediende, die als jongen van dertien jaar bij hem in huis was gekomen en waar hij veel van hield. En Hoessein, zo heette hij, verdiende dat, want hij was een schrandere, ijverige, eerlijke jongen, die goed met de mensen kon omgaan en de zaak behartigde alsof ze de zijne was. Wel was hij soms wat onnadenkend en hield hij wat veel van uitgaan, maar dat zou, meende Errahman, vanzelf wel veranderen als hij wat ouder werd.

Op zekere dag was Hoessein bij een zekere Saraf, die ook in reukwaren handelde en soms met Errahman zaken deed. Saraf was een sluw, vals en afgunstig man, die zich mooi wist voor te doen. Hij praatte heel vriendelijk met Hoessein en was vol lof over zijn meester.

„De waar van Errahman is door het hele land beroemd," zei hij. „Ze is onovertroffen en zal dat ook wel blijven, want Errahman zal wel zorgen, dat niemand achter zijn geheim komt."

„En toch ken ik het," zei Hoessein lachend. „Ik ben nu al jaren bij hem en heb, als hij bezig was, goed opgelet. Ik weet precies, welke grondstoffen hij gebruikt en maak me sterk het even goed te kunnen als hij."

„Wel, wel," zei Saraf. „Nu, met die kennis zou je heel wat kunnen verdienen. Ik weet wel iemand, die er graag honderd goudstukken voor zou overhebben."

„En die iemand ben jij, niet waar," zei Hoessein bij zichzelf. „Maar dan ben je bij mij aan een verkeerd kantoor. Nog voor geen duizend!" zei hij. „Denk je misschien, dat ik mijn baas zou willen bestelen?"

„Maar, Hoessein, daar ken ik je te goed voor," zei Saraf. „En Errahman zou ook wel voorzichtiger zijn geweest, als hij niet wist, dat hij je ten volle vertrouwen kon." Daarna bracht hij het gesprek op een ander onderwerp.

Ongeveer een week later moest Hoessein voor de zaak naar een naburige plaats. Hij ontving er veel geld, kreeg nieuwe bestellingen en keerde tegen de avond naar huis terug.

Nu wilde het geval, dat hij enige vrienden ontmoette, die uitgingen en hem uitnodigden mee te gaan. Hoessein bedacht, dat Errahman hem meer dan eens had gezegd dit niet te doen, als hij veel geld bij zich had. Maar de vrienden hielden aan en.... hij gaf toe. Och, lang zou hij niet blijven.... Hij ging dus mee, had een paar prettige uurtjes en ging toen naar huis. Het was nog niet zo laat en Errahman zou er niets van zeggen....

Daar dacht hij aan het geld, dat hij had ontvangen. Hij stak de hand in zijn zak, maar wie beschrijft zijn schrik, toen hij tot de ontdekking kwam, dat hij de beurs, waarin het geld was, had verloren.....

Wat nu te doen?.... Naar de beurs gaan zoeken zou nutteloos zijn. Aangifte doen bij de politie?... Maar hij moest het geld dadelijk hebben, of hij zou tegen Errahman moeten zeggen, dat hij het had verloren. Hoe zou die dat opnemen, nadat hij hem meermalen had gewaarschuwd?.... En het zelf teruggeven kon hij ook niet, want hij bezat zo goed als niets.....

Ja, wat nu te doen?.... Terwijl Hoessein daarover nog liep na te denken, werd hij opeens aangesproken door Saraf. „Wel, Hoessein," zei hij, „hoe gaat 't? Maar, vriend, scheelt er wat aan? Je bent helemaal van streek."

Hoessein vertelde, wat hem was overkomen. „Dat is een lelijk geval," zei Saraf. „Maar och, wat betekent dat voor iemand als Errahman? Ik weet zeker, dat hij het je niet kwalijk zal nemen."

„Dat zal hij wel, want hij heeft me dikwijls genoeg gewaarschuwd niet uit te gaan met veel geld bij me. En het ergste is, dat hij me niet meer zal vertrouwen. Wist ik maar iemand, die me dat geld kon lenen?"

Ze waren intussen bij de woning van Saraf gekomen. „Misschien kan ik je helpen," zei de koopman. „Kom mee naar binnen, dan praten we verder."

GEBLEVEN

Ze gingen het huis binnen. „Je weet zeker nog wel," zei Saraf, toen Hoessein had plaatsgenomen, „dat we laatst over dat geheim recept van Errahman hebben gesproken. Luister nu, dan zal ik je een voorstel doen. Ik leen je het geld, dat je hebt verloren, en daarvoor geef je me een schuldbekentenis. Morgenavond na het sluiten van de winkel kom je weer hier. Je leert me dan het recept en ik geef je de schuldbekentenis terug en nog honderd goudstukken er bij. Wil je dat niet doen, wel, dan blijven we even goede vrienden en dan kun je me je schuld bij gedeelten terugbetalen. Natuurlijk blijft alles onder ons. Nu, wat zeg je daarvan?"

Hoessein dacht even na. Dat voorstel was, vond hij, zeer aannemelijk. Hij zou dan dadelijk geld krijgen en dat was voorlopig het voornaamste. Wel bleef hij dan de schuldenaar van Saraf, want geen ogenblik dacht hij er aan het geheim van zijn meester te verraden. Maar dat was minder en Saraf vond dat immers ook goed.

„Ik vind het goed," zei hij. Saraf telde hem nu het geld voor en liet hem een schuldbekentenis tekenen. Even later ging Hoessein heen na de koopman hartelijk te hebben bedankt. Toen hij weer bij Errahman kwam, vroeg deze hem, waarom hij zo lang was uitgebleven. Hoessein antwoordde, dat hij oponthoud had gehad en toen nu bij de afrekening bleek, dat het met het geld in orde was en dat hij goede zaken had gedaan, was de baas als altijd ten volle tevreden.

De volgende dag ging als naar gewoonte voorbij: van de morgen tot de avond druk in de winkel. Later in de avond ging Hoessein, zoals was afgesproken, naar Saraf om hem zijn besluit mee te delen.

Maar Saraf, die daags tevoren zo vriendelijk en hulpvaardig was geweest, was nu geheel veranderd.

„Denk je, dat je zo gemakkelijk van me afkomt?" vroeg hij. „Nou, dan heb je 't mis. Als je niet doet, wat ik van je verlang, ga ik met je schuldbekentenis naar Errahman en vertel hem, dat ik je dat geld heb geleend, omdat je me beloofd had me het recept van zijn reukwaren te leren en dat je je nu wilt terugtrekken. En daarbij zal ik de kadi elke week beslag op je loon laten leggen tot de hele schuld is betaald. Nu weet je het. Tot morgen om dit uur heb je de tijd om na te denken."

Daarmee kon Hoessein gaan. Toen hij thuiskwam, zei hij, dat hij zich niet fris gevoelde en ging vroeg naar bed. Wat moest hij doen?..... Als hij Saraf's voorstel aannam, was hij geholpen. En niemand zou hem verdenken, want Errahman wist niet, dat hij zijn geheim kende, en een ander kon immers ook een middel hebben gevonden om even goede waar te maken. En Errahman zou toch genoeg verkopen, want eigenlijk had hij het nu veel te druk. Zou hij het doen?.... „Nee," zei hij toen, „dan zou ik mijn meester, die altijd zo goed voor mij is geweest, bestelen en bedriegen. Nee, dat niet. Laat Saraf dan doen, wat hij wil. Ik wil geen dief en bedrieger worden." En met dit besluit sliep hij in.

Hij was echter in geen prettige stemming, toen hij de volgende morgen opstond. Hij ging naar de winkel, die op dat moment nog was gesloten, en trof er tot zijn verwondering zijn meester, die op hem stond te wachten.

„Goedemorgen, Hoessein," zei Errahman vriendelijk. „Ben je weer opgeknapt? En nu heb ik je iets te zeggen, dat je zal bevallen."

Hij wachtte even en ging toen voort:

„Je bent nu al twaalf jaar in mijn dienst en al die tijd heb je goed opgepast en je best gedaan. Dat de zaak zo goed gaat, is voor een groot deel aan jou te danken. En daarom en omdat ik zoetjesaan oud begin te worden, heb ik er over gedacht je tot mijn compagnon te benoemen. Dat vind je zeker wel goed?"

Hij had natuurlijk niet anders verwacht dan dat Hoessein met die mededeling zeer blij zou zijn. Maar tot zijn grote verbazing barstte deze opeens in tranen uit. „Nee, heer," zei hij, „doe dat niet. Ik verdien die goedheid niet. Ik heb verkeerd gedaan. En nu zit ik er mee en weet niet, wat ik doen moet...."

„Maar wat is er dan toch?" vroeg Errahman verwonderd.

En nu vertelde Hoessein de hele geschiedenis.

„Ja, ja, zo gaat het, als men niet naar goede raad luistert," zei Errahman, toen hij alles had gehoord. „Maar 't doet me plezier, dat je niet toegegeven hebt. Dat is een nieuw bewijs van je eerlijkheid. Luister nu eens. Ik ga straks zelf naar Saraf om hem zijn geld terug te geven en hem dan tegelijk eens flink de waarheid te zeggen. Maar dat geld betaal je me in gedeelten terug. Het zal je leren voortaan wat zuiniger te zijn. Je vindt dat zeker wel goed?"

Je begrijpt, dat Hoessein blij en dankbaar was. Wat later ging hij naar de kadi om aangifte te doen van het verloren geld. Misschien kwam het nog terecht....

En bij de kadi wachtte hem een nieuwe aangename verrassing. De beurs was intussen gevonden en bij de politie gebracht. Het behoeft wel niet gezegd, dat de eerlijke vinder een ruime beloning kreeg.

De kleine knutselaar

DE ROVER EN DE DRAAGSTOEL

Wanneer je de grote plaat bekijkt, zullen jullie wel denken: twee ouderwetse mannen, die een draagstoel torsen. Wat zou dat? Ja, toch zit er heel wat meer achter.

Haal gompot, schaar en een stuk karton voor de dag, want de bedoeling is, dat we wat leven in dat plaatje gaan brengen. Let eens goed op. Je begint met de grote plaat A, stuk B en stukje C over te trekken op karton en dan netjes uit te knippen.

Op die grote plaat staan twee stippellijnen, één achter die dikke boom en één boven die draagstoel. Langs die lijnen snij je met een scherp mesje het karton door, zodat er dus twee sneden in het karton zitten, die precies de lengte van de stippellijnen hebben.

De lange strook met de man met de pistolen steken wij van links naar rechts in de linkerinsnijding van de plaat, zodat de lange lip aan de achterzijde komt te liggen.

Nu maken wij er het stukje met de man met het deksel aan vast door een koperen splitpennetje,

waarmee papieren zakjes worden gesloten, door de cirkel met cijfer 4 op de lange strook te steken en daarna door cirkel 3 onder aan het andere stukje.

De uitstekende punten leggen wij aan de achterzijde netjes plat om.

Rechts boven in de draagstoel steken wij in het cirkeltje 1 'n tweede splitpen, die daarna door cirkeltje 2 van de man met het deksel wordt gestoken en aan de achterzijde plat wordt omgelegd.

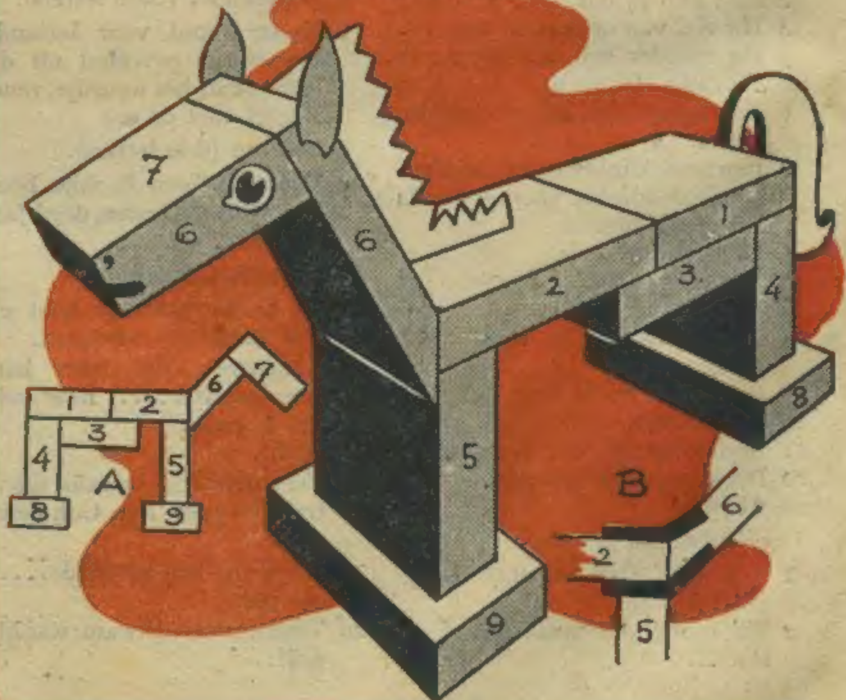
Ziezo, trek nu de uitstekende lip van de lange strook eens voorzichtig heen en weer. Zie je wel? Wanneer de struikrover achter de boom vandaan komt en met zijn pistolen dreigt, tilt het meneertje in de draagstoel nieuwsgierig maar verschrikt het deksel op om te zien wat er allemaal voorvalt.

LEGE LUCIFERSDOOSJES

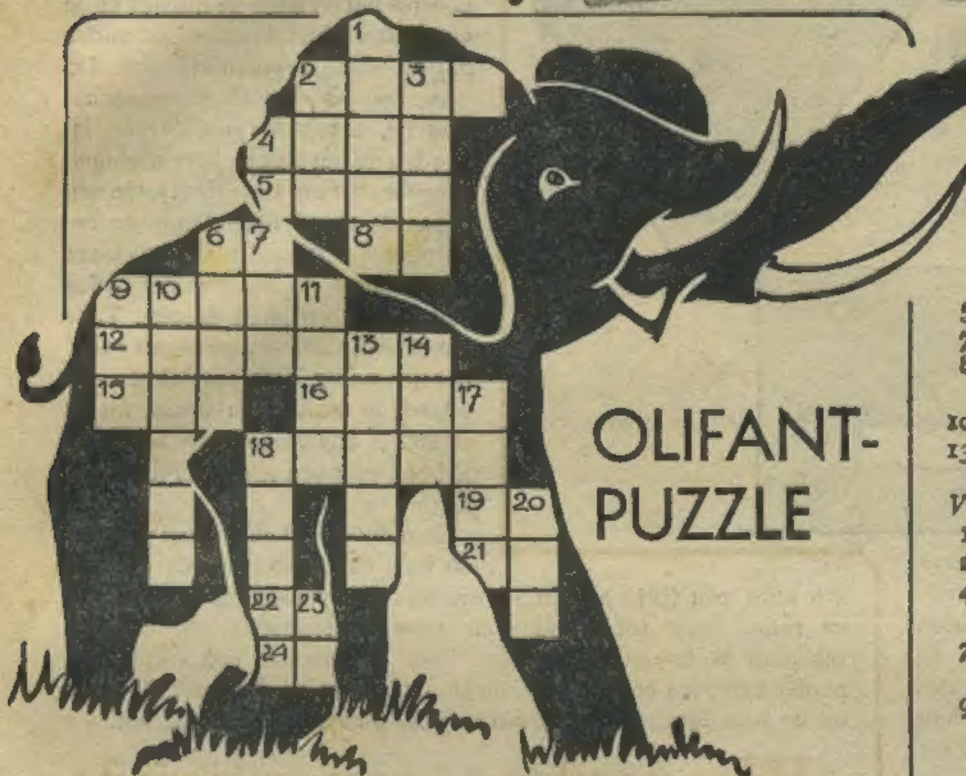
Je begint met de doosjes, die in elkaars verlengde liggen (zoals voor de romp van het paard) in elkaar te schuiven, d.w.z. je schuift de doosjes halverwege de hulsjes en je omplakt ze met kranten- of ander papier, dat je geschikt lijkt. De losse doosjes omplak je eveneens. Daarna, als alles goed droog is, worden de kartonnen bevestigingen aangebracht om twee doosjes in een bepaalde stand aan elkaar te bevestigen (zie fig. B.). Ogen, staart en oren op de aangegeven wijze aanplakken en laten drogen. Voor ons paardje hebben we negen grote doosjes nodig. Het omplakken geschiedt in de kleuren bruin, wit of zwart, al naargelang we voorkeur hebben voor een of andere paardenkleur.

Een doosje (2) gebruiken we voor de hals en daarom wordt dit aan een kant een tikje schuin afgesneden. De verbinding tussen hals en romp komt tot stand door twee kartonnetjes, die volgens tekening B bevestigd worden. Voor de manen een reepje wit papier van 7×4 cm dubbelvouwen, uittanden en dan met de vouw op de hals lijmen. De hoeven maken we zwart of zuiver wit.

We maken een paard

WIE PUZZELT ER MEE?

Van links naar rechts.

2 Zeg, heb jij dat .... gehoord?
4 Hij viel van de rots en was....
5 De meester zei, dat het zo in ....was.
6 Een oude maat, kleiner dan een meter.
8 Een medeklinker en een klinker. Zet je de klinker voorop, dan is het een boom.
9 Een houten loods.
12 Het dier van deze puzzle.
15 Een Kerstmisboom.
16 Een vrucht, die men moet kraken.
18 Leg je uit op de trap.
19 Meisjesnaam (afkorting).
21 Andere naam voor moeder.
22 Begin van een sprookje.
24 Achter.

Van boven naar beneden:

1 Een keet. Dus een grote bergplaats.
2 Hij droeg zijn muts scheef op een ...
3 Gedachte. Dat is een goed. ...
4 Muzieknoot (twee letters).
6 Ander woord voor Ierland. Het wordt gevormd uit de letters van het woordje: rein. Begint met de e.
7 Gemeen (drie letters).
9 Voorstel. Toen ik mijn boeken wilde verkopen, deed Jan er een ... op.
10 Misschien. Hoewel.
11 Ga je in varen. Je hebt er ook voor twee personen.
13 Aanporren. Het weer kan soms iemand ...... naar buiten te gaan.
14 Dicht.
17 Vervoermiddel op rails. Geen trein en geen bus. Ook geen auto.
18 Hij kreeg van hetzelfde...... een pak.
20 Toen Jan terugkwam, was hij drijf...

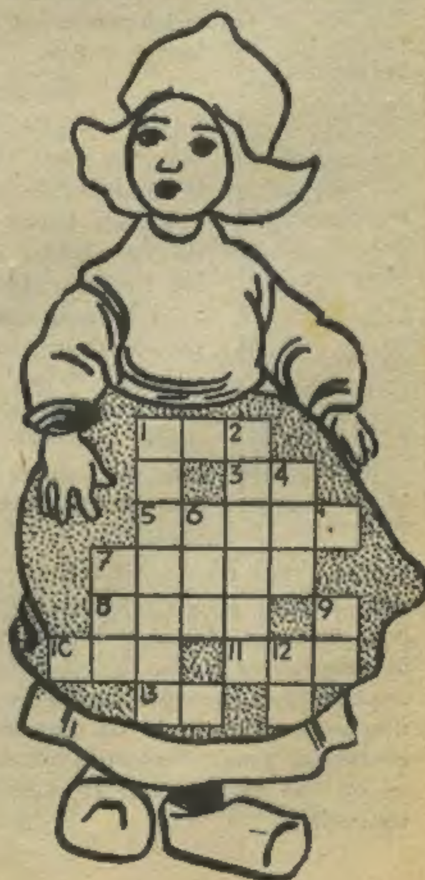
KRUISWOORD-PUZZLE

Van links naar rechts:

1 Krijg je soms in je fietsband. Dan is ie plat
3 Reeds
5 Altijd en eeuwig
7 Soort kellners
8 Zijn de cijfers die bepaalde dagen aanwijzen
10 Is een jongensnaam 11 Welnu
13 Muzieknoot. Ook soms „ut" genoemd

Van boven naar beneden:

1 Leidsel
2 Een wiel met vele tandjes
4 Wee je gebeente als je ze niet leert 6 In gezelschap van
7 Is een lied. Bestaat uit de letters van EDO
9 Een spil 12 Is een peuter

VOOR KNAPPE

SPEURDERS

„Zeg," zei Koos tegen zijn vriendje Bob, toen ze samen uit school naar huis liepen. „Zeg, jij spaart toch ansichtkaarten, hè?"

„Ja," zei Bob, „ik zal ze je wel eens laten zien. Ik heb al een heel album vol."

„Spaar je ook kaarten uit het buitenland?"

„Nou, joh, als ik ze te pakken krijg!"

„Moet je eens kijken. Ik heb deze kaart van mijn vader gekregen, hij komt uit Italië."

Bob boog zich nieuwsgierig over de kaart. „Wat een prachtexemplaar, zeg! Wat een mooi plein en wat een mooie gebouwen! Dat is Rome, hè? Daar vandaan heb ik er nog geen." Bob zei het een beetje spijtig.

„Hier," zei Koos, „jij mag 'em hebben. Ik spaar ze toch niet."

„Nou, dank je wel. Je bent een reuzevriend." Verheugd pakte Bob de mooie kaart aan.

„Ik leg 'em zo lang in m'n geschiedenisboek, dan kan ie niet kreuken. Even kijken, ja, zo, tussen pagina 23 en 24. Dat zal ik goed onthouden, dan kan ik hem thuis meteen er uithalen en in m'n album bergen. En nog wel bedankt, hoor!"

Je hebt dit verhaaltje zeker wel aandachtig gelezen? Dan weet je ook wel, wat er fout aan is. Denk maar eens heel goed na; er staat iets in dit verhaal, dat absoluut onmogelijk is. Wat?

WAAR ZIJN DE VIER VERBORGEN EENDJES?

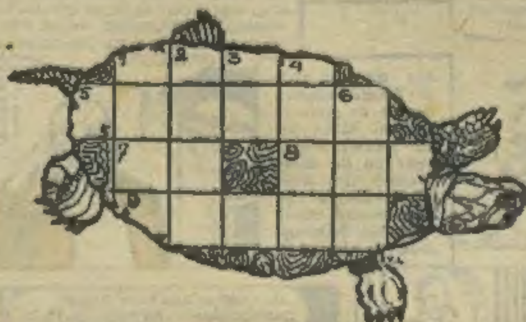
SCHILDPAD PUZZLE

Invullen, van links naar rechts:

1 Afgezant, bediende.
5 Bandieten. Dieven.
7 Muzieknoot.
8 Royaal. Goedgeefs.
9 Laan met veel bomen aan weerskanten.

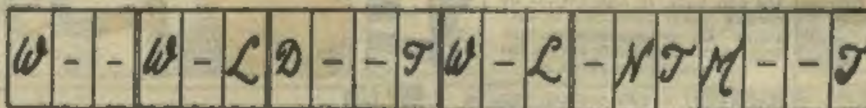
Van boven naar beneden:

1 Schrijf je op in school met krijt.
2 Voorbij. De bui dreef....
3 Lidwoord.
4 Hevige. Felle. De jongen leed .... pijn.
6 Verdoofd. Ik ben er.... van.

ONZE SPREEKWOORDENREBUS

De rebus van deze week bestaat uit vijf woorden. In totaal twintig letters. De medeklinkers staan er al. De klinkers moeten jullie zelf invullen. De dubbele strepen scheiden vijf woorden van elkaar af.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordenrebus

WATER NAAR DE ZEE DRAGEN

Water is er in zee genoeg, en hoeveel water men er ook naar toe draagt, zodra het in zee is uitgegoten, merkt men er hoegenaamd niets meer van; de zee is er geen millimeter door gestegen en er ook geen millimeter groter door geworden. „Water naar de zee dragen" wil dan ook zeggen: volkomen overbodig werk doen, omdat er reeds een overvloed aanwezig is van datgene wat men met dat werk tot stand wil brengen.

INVULPUZZLE

1. Raak
2. Tulp
3. Mist
4. Heet
5. Hier
6. Auto
7. Hoed
8. Oslo
9. Tien

In de dik omlijnde vakjes lees je: RUST ROEST

RUITPUZZLE

1—2 Twee	6—8 Rood
2—4 Edam	8—9 Daar
4—7 Maan	2—5 Eend
7—9 Naar	5—8 Deed
1—3 Tell	3—5 Lood
3—6 Leer	5—7 Deen

TELEFOONNUMMERS

De namen uit het notitieboekje zijn: KAART, BAKKER, STOER, KORST, STUURS en BERTUS.

En het woord, dat door de cijfers van 1 tot en met 9 wordt gevormd is: KABOUTERS.

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts: 1 Vlag; 4 Log; 7 Oom; 8 Toga; 9 Spek; 10 Er; 11 Er; 12 Nana; 14 Snik; 16 Kastje; 19 Oma; 21 U.S.A.; 22 P.S.; 23 Al.

Van boven naar beneden: 1 Vos; 2 Lopen; 3 Amerika; 4 L.O.; 5 Ogen; 6 Garage; 13 Erts; 14 Stop; 15 Ka; 17 Sul; 18 Jas; 20 m.s.

Hamid, DE DAPPERE

Na vele weken van adembenemende avonturen en gevaren zijn de dappere sjeik Hamid en zijn trouwe dienaar, Pepi, er in geslaagd de slavenjager Karel Zorn in handen te krijgen en hem aan de directeur van de gevangenis over te leveren.

